Yargıtay CGK E.2026/83 K.2026/502 (30.09.2026)

Karar metni, Yargıtay Başkanlığı Karar Arama sistemindeki yayımlanmış hâliyle aynen aktarılmıştır; taraf adları kaynakta anonimdir.

Ceza Genel Kurulu 2026/83 E. , 2026/502 K.

"İçtihat Metni"

KARARI VEREN

YARGITAY DAİRESİ : 6. Ceza Dairesi

MAHKEMESİ :Asliye Ceza

SAYISI : 335-731

I. HUKUKÎ SÜREÇ

Sanığın tehdit suçundan 5237 sayılı Türk Ceza Kanunu'nun 106/1-1. cümlesi ve 62/1. maddeleri uyarınca 5 ay hapis cezası ile cezalandırılmasına, 5271 sayılı Ceza Muhakemesi Kanunu'nun 231/5. maddesi uyarınca da hükmün açıklanmasının geri bırakılmasına ve 5 yıl denetim süresi belirlenmesine ilişkin Karamürsel (Kapatılan) Sulh Ceza Mahkemesince verilen 19.06.2013 tarihli ve 140-317 sayılı kararın kesinleşmesinden sonra denetim süresi içerisinde kasten yeni bir suç işlemesi nedeniyle dosyayı ele alan Yerel Mahkemece 18.06.2014 tarih ve 201-481 sayı ile CMK'nın 231/11. maddesi gereğince hükmün açıklanmasına ve sanığın TCK'nın 106/1-1. cümlesi, 62/1, 50/1-a ve 52/2-4. maddeleri uyarınca 3.000 TL adli para cezasıyla cezalandırılmasına ve taksitlendirmeye; bu kararın sanık müdafii tarafından temyiz edilmesi üzerine dosyayı inceleyen Yargıtay 4. Ceza Dairesince 23.03.2017 tarih ve 13692-9084 sayı ile; "02.12.2016 tarihli Resmî Gazete'de yayımlanarak aynı tarihte yürürlüğe giren 6763 sayılı Kanun'un 34. maddesiyle değişik 5271 sayılı CMK'nın 253. maddesi ve maddeye eklenen fıkraya göre uzlaşma hükümleri yeniden düzenlenmiş ve sanığa isnat edilen TCK'nın 106/1. maddesi kapsamındaki tehdit suçunun uzlaştırma kapsamında bulunduğu anlaşılmış olmakla, 5237 sayılı Türk Ceza Kanunu'nun 2 ve 7. maddeleri de gözetilerek, uzlaştırma işlemi uygulanarak sonucuna göre sanığın hukuki durumunun bu kapsamda tekrar değerlendirilip belirlenmesinde zorunluluk bulunması," nedeniyle bozulmasına karar verilmiştir.

Bozmaya uyan Karamürsel Asliye Ceza Mahkemesince uzlaştırma işlemlerinin olumsuz sonuçlanması üzerine 26.10.2017 tarih ve 385-625 sayı ile önceki hüküm gibi sanığın mahkûmiyetine karar verilmiştir.

Bu kararın da sanık müdafii tarafından temyiz edilmesi üzerine Yargıtay 4. Ceza Dairesince 04.03.2021 tarih ve 1267-7753 sayı ile; basit yargılama usulünün uygulanması gerektiğinden bahisle bozulmasına karar verilmesi sonrasında dosyanın gönderildiği Yerel Mahkemece 21.12.2023 tarih ve 465-830 sayı ile; sanığın TCK'nın 106/1-1. cümlesi, 29, 62/1, 50/1-a, 52/2-4 ve CMK'nın 251/3-son cümlesi uyarınca 1.680 TL adli para cezasıyla cezalandırılmasına ve taksitlendirmeye karar verilmiştir.

Bu karara sanık müdafii tarafından itiraz edilmesi üzerine dosyayı yeniden ele alan Yerel Mahkemece 02.05.2024 tarih ve 335-731 sayı ile; sanığın TCK'nın 106/1-1. cümlesi, 29, 62/1, 50/1-a ve 52/2-4. maddeleri uyarınca 2.240 TL adli para cezasıyla cezalandırılmasına ve taksitlendirmeye; bu kararın da sanık müdafii tarafından temyiz edilmesi üzerine iş bölümü nedeniyle bu suçlara bakmakla görevli hâle gelen Yargıtay 6. Ceza Dairesince 01.12.2025 tarih ve 4471-10439 sayı ile; "02.05.2024 tarihinde hazır olduğu karar duruşmasında sanık müdafiine tefhim olunan hükmün, bir haftalık yasal süre geçtikten sonra 10.05.2024 tarihinde sanık müdafii tarafından temyiz edildiği," gerekçesiyle 5320 sayılı Kanun'un 8/1. maddesi yollamasıyla 1412 sayılı Ceza Muhakemesi Kanunu'nun karar

tarihi itibarıyla uygulanması gereken 317. maddesi uyarınca temyiz isteminin reddine karar verilmiştir.

II. İTİRAZ SEBEPLERİ

Yargıtay Cumhuriyet Başsavcılığı 26.12.2025 tarih ve 88381 sayı ile; "...Sanığın yüzüne karşı, sanık müdafiinin ve katılan vekilinin ise yokluğunda verilen hükümde temyiz süresinin 'yedi (15) gün' yazılmak suretiyle temyiz edenin yanıltılması karşısında temyiz dilekçesinin süresinde olduğu," görüşüyle itiraz yoluna başvurmuştur.

CMK'nın 308. maddesi uyarınca inceleme yapan Yargıtay 6. Ceza Dairesince 12.01.2026 tarih, 7350-289 sayı ve oy çokluğu ile itiraz nedenlerinin yerinde görülmediğinden bahisle Yargıtay Birinci Başkanlığına gönderilen dosya, Ceza Genel Kurulunca değerlendirilmiş ve açıklanan gerekçelerle karara bağlanmıştır.

III. UYUŞMAZLIK KONUSU

Özel Daire ile Yargıtay Cumhuriyet Başsavcılığı arasında oluşan ve Ceza Genel Kurulunca çözümlenmesi gereken uyuşmazlık; Yerel Mahkemece kurulan hükümde kanun yoluna başvurma süresine ilişkin olarak yer verilen "yedi (15) günlük yasal süresi içerisinde" şeklindeki açıklamanın yanıltıcı nitelik taşıyıp taşımadığının ve bu bağlamda sanık müdafiinin 10.05.2024 tarihli temyiz talebinin süresinde olup olmadığının belirlenmesine ilişkindir.

IV. GEREKÇE

A. Uyuşmazlık Konusuna İlişkin Açıklamalar

Davasız yargılama olmaz. Temyiz yargılaması da kanunun öngördüğü usule uygun açılmış bir temyiz davasının varlığı ile mümkündür. Usulüne uygun bir temyiz davasının, temyiz edilebilir bir kararın/hükmün, temyize hakkı olanlarca, süresinde ve temyiz sebeplerini havi bir dilekçe ya da tutanakla ikame olunabileceğinde de tereddüt yoktur.

Herkes, meşru vasıta ve yollardan faydalanmak suretiyle yargı mercileri önünde davacı veya davalı olarak iddia ve savunma ile adil yargılanma hakkına sahiptir (Anayasa madde 36, İHAS madde 6). Kanun yoluna etkin başvuru hakkı da, mahkemeye erişim hakkının bir cüz'ü olarak Anayasa'nın 36. ve İHAS'ın 6. maddeleri kapsamında mütalaa edilegelmektedir.

Mahkeme tarafından ceza gerektiren bir suç nedeniyle mahkûm edilen herkes, mahkûmiyetinin veya hükmolunan cezanın yüksek bir mahkeme tarafından yeniden incelenmesini sağlama hakkını haizdir (İHAS Ek 7 numaralı Protokolün 2. maddesinin birinci fıkrası).

Kanun yolu başvurusunun, belli süre ve şekil şartlarına tabi tutulması mümkündür. İHAM'a göre de, şartları ve usulü açık bir şekilde ortaya konulmak şartıyla (AİHM, Başvuru No: 26986/03, 15.01.2007 t.) öngörülen usul şartlarına uyulmaması sebebiyle kanun yolu başvurusunun reddedilmesi bu hakkın ihlali sonucunu doğurmaz (AİHM, Başvuru No: 37604/97).

Nitekim kanun vazıı da gerek mülga 1412 sayılı CMUK'un 310 gerekse mer'i 5271 sayılı CMK'nın 291. maddelerinde temyiz davası ikamesinin süre ve usul şartlarını belirlemiştir.

Bununla birlikte Anayasa'nın 40/2. maddesi ile CMK'nın 34/2, 231/2 ve 232/6. maddelerinde; kararlarda, başvurulabilecek kanun yolu, süresi, mercii ve şekillerinin tereddüde yer vermeyecek şekilde açıkça gösterilmesi gerektiği emredici bir düzenleme olarak va'zedilmiştir.

Bu bildirimlerdeki temel amacın, tarafların başvuru haklarını etkin bir biçimde kullanmalarının sağlanması, eksiklik veya yanıltıcı bildirim nedeniyle hak kayıplarına yol

açılmaması olduğunda şüphe yoktur. Mahkemelerin başvurulabilecek kanun yolu, süresi, mercii ve şekilleri hususundaki yanıltıcı bildirimlerinin, kanun yoluna başvuru hakkının kullanılmasını engellemesine müsaade edilmemesi yargı mercilerinin pozitif yükümlülüğü kapsamında değerlendirilmelidir.

Safahatta temyiz süresine ilişkin olarak yasal mevzuatta birçok düzenleme ve değişikliklere gidilmiştir.

5320 sayılı Ceza Muhakemesi Kanununun Yürürlük ve Uygulama Şekli Hakkında Kanun'un 8. maddesinin birinci fıkrası uyarınca bölge adliye mahkemelerinin göreve başlama tarihi olan 20.07.2016 tarihinden önce verilen kararlar hakkında, kesinleşinceye kadar 1412 sayılı CMUK'un, bu tarihten sonra verilen kararlar hakkında ise 5271 sayılı CMK'nın temyize ilişkin hükümleri uygulanmaktadır.

CMUK'un 310. maddesinde, genel kural olarak tarafların temyiz isteğinde bulunabilecekleri süre, hükmün tefhiminden, tefhim edilmemiş ise tebliğinden başlamak üzere bir hafta olarak belirlenmiştir. Temyiz süresi, anılan maddenin üçüncü fıkrasındaki farklı durum hariç olmak üzere, hükmün açıklanması sırasında hazır bulunanlar bakımından bu tarihte, yokluklarında hüküm verilenler yönünden ise gerekçeli kararın tebliği tarihinde başlayacaktır.

5271 sayılı CMK'nın 291. maddesine göre ise, temyiz davası açılması için yedi günlük bir süre öngörülmüş iken 05.08.2017 tarihli ve 30145 mükerrer sayılı Resmî Gazete'de yayımlanarak yürürlüğe giren 7035 sayılı Kanun'un 21. maddesiyle anılan normun birinci fıkrasında yer alan "yedi" ibaresi "on beş" şeklinde değiştirilerek temyiz süresi on beş güne çıkarılmıştır.

Anılan madde, 12.03.2024 tarihli ve 32487 sayılı Resmî Gazete'de yayımlanarak yürürlüğe giren 7499 sayılı Kanun'un 19. maddesiyle yapılan değişiklik sonucunda; "Temyiz istemi, hükmün gerekçesiyle birlikte tebliğ edildiği tarihten itibaren iki hafta içinde hükmü veren mahkemeye bir dilekçe verilmesi veya zabıt kâtibine bir beyanda bulunulması suretiyle yapılır; beyan tutanağa geçirilir ve tutanak hâkime onaylattırılır. Tutuklu bulunan sanık hakkında 263 üncü madde hükmü saklıdır." hâlini almış ve böylece temyiz talebinde bulunmak için gerekçeli kararın tebliğinden itibaren iki haftalık süre öngörülmüştür.

Görüldüğü üzere, karar tarihine göre eş zamanlı olarak temyiz süreleri için farklı düzenlemeler içeren iki ayrı muhakeme kanunu (1412 syl CMUK ve 5271 syl CMK) hükümlerinin uygulanagelmesi ile kısa sürede yapılan birden fazla değişikliğin temyiz başvuru süresi bakımından karmaşık bir görüntü arz ettiği söylenmelidir. Böyle olduğu içindir ki, mahkemenin yanıltabildiği bir uygulamada müdafiin de yanılabileceğinin kabulü gerekir. Nitekim Ceza Genel Kurulunun 18.01.2022 tarihli ve 989-26 sayılı kararında da benzer sonuca ulaşılmıştır.

B. Hukuki Değerlendirme

Sanığın yüzüne karşı, sanık müdafiinin ise yokluğunda verilen Yerel Mahkemenin 02.05.2024 tarihli mahkûmiyet kararına karşı 10.05.2024 tarihli dilekçesiyle temyiz talebinde bulunan sanık müdafiinin bu talebinin Özel Dairece süre yönünden reddedildiği anlaşılan dosyada;

Yerel Mahkemece kurulan hükümde kanun yoluna başvurma süresine ilişkin olarak yer verilen "yedi (15) günlük yasal süresi içerisinde" şeklindeki açıklamanın yasa yolu bakımından yanıltıcı nitelik taşıdığı ve bu nedenle sanık müdafiinin 10.05.2024 tarihli dilekçesindeki temyiz talebinin süresinde olduğu kabul edilmelidir.

Bu itibarla Yargıtay Cumhuriyet Başsavcılığı itirazının kabulüne karar verilmelidir.

Çoğunluk görüşüne katılmayan bir Ceza Genel Kurulu Üyesi; itirazın reddine karar verilmesi gerektiği düşüncesiyle karşı oy kullanmıştır.

V. KARAR

Açıklanan nedenlerle;

1- Yargıtay Cumhuriyet Başsavcılığının itirazının KABULÜNE,

2- Yargıtay 6. Ceza Dairesinin 01.12.2025 tarihli ve 4471-10439 sayılı temyiz isteminin reddine dair kararının KALDIRILMASINA,

3- Dosyanın, temyiz incelemesi yapılması için Yargıtay 6. Ceza Dairesine gönderilmek üzere Yargıtay Cumhuriyet Başsavcılığına TEVDİİNE, 30.09.2026 tarihinde yapılan müzakerede oy çokluğuyla karar verildi.